

Igen tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A Magyar Örökség Díjat bemutató oldalon a következőket olvastam:

„...a Díj a világ magyarságának szellemi becsületrendje, ... amely ismert és kevésbé ismert, de a saját területükön kiemelkedő teljesítményt nyújtó honfitársunkat, a hétköznapi jeles közkatonaít (ismeri el) ... mert ők nemzetünk példaképei, kiket a hazaszeretet, a hit, a tiszta, megalkuvás nélküli élet jellemez...”

Anélkül, hogy ezt korábban olvastam volna, ezt a díjat éppen ilyennek képzeltem el. És mivel ilyenek képzeltem, meg voltam arról győződve, hogy Novotny Antal barátom éppen olyan ember, akire a fenti mondatok kompromisszum nélkül illenek.

Novotny Antal megbecsült nagypolgári családból indulva az 50-es évek őrjöngő kommunizmusa által kifosztva szinte nincstelenül indult el az életében, talán a véletlen, talán az őt nevelő környezet támogatása, de valószínűleg leginkább a gondviselés segítségével azon az úton, amely számára a szerencsét, nemzeti örökségünk számára az áldást jelentette. Nehéz, de szép inaséveiben úgy lett hangszerész mester, hogy régi korok legendás mestereitől egy aranykor szaktudását vehette át és gyakorolta később olyan színvonalon, amely őt a magyar rézfúvós társadalom legendájává tette. Műhelye nemcsak a hangszereknek jelentett szakértő segítséget, de maguknak a muzsikuskoknak is egy olyan találkozási, közösségi helyet, ahová mindig jó volt betérni, kollégákkal és a Mesterrel találkozni, és eközben megfelekedezni a rohanó időről.

Egész pályafutását végigkísérte a következő hangszerész-nemzedék nevelése. Több generáció nőtt fel a keze alatt és volt tanítványai szaktudása ma kétségkívül mesterük nevét öregbíti, és közülük kiemelkedően az a tanítványa is, aki ma nemzetközi rangon viszi tovább egykori műhelye munkáját és jó hírnevét egyaránt.

Összegzésképpen elmondható, hogy Novotny Antal a magyarországi rézfúvós hangszerjavítás és – készítés legendája, aki életpályája során régi nagy mesterek féltve őrzött hagyományait tartotta életben, és adta tovább több generáció fiatal hangszerészének. Sikerei éveiben is ugyanaz a szerény, vidám ember maradt, aki élete egyik nagy ajándékának tekintette, hogy egyszerű emberként híres, tehetséges emberek keresték társaságát, és tekintették őt barátjuknak. Sőt: a kilencvenes évekre a fúvós szakma egyik legbőkezeűbb mecénásaként ismerték a szakmában.

Novotny Antal soha nem felejtette el, honnan jött, mit köszönhetett szüleinek, mestereinek és a kapott örökséggel példaadóan sáfárkodva azt nem csak megőrizte, hanem sokszorosán továbbadta tanítványain keresztül, így felmérhetetlen érdemei vannak abban, hogy szakmája a magyar kulturális örökségen belül egy virágzó, nagy tiszteletben tartott mesterség maradt. Személyének legtisztéletreméltóbb vonása talán az, hogy szerintem nem is tudja, mekkora szolgálatot tett munkásságával a magyar kulturális örökségnek.

Hölgyeim és Uraim!

Nagy szeretettel ajánlom szíves figyelmükbe az éppen 80 éves Novotny Antal aranykoszorús hangszerkészítő mestert.

Makovecz Pál

Budapest, 2021. dec.